

**Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Σμύρνης, κύριε Βαρθολομαῖε,
Σεβαστοὶ πατέρες,
Ἀγαπημένοι μου μαθηταὶ καὶ φίλοι ὁμότεχνοι,
Εὐλαβὲς καὶ φιλάγιον ἐκκλησίασμα,**

Μὲ ἔνθεον χαρὰν καὶ βαθεῖαν συγκίνησιν, προσέρχομαι σήμερον εἰς τὸ βῆμα τοῦ Ἱεροῦ τούτου Καθεδρικοῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Σμύρνης, ὡς ταπεινὸς Ψάλτης τῆς δόξης τοῦ Κυρίου.

Δοξάζω τὸν Ἅγιον Θεόν, ὅστις ἐπέτρεψε νὰ ἀξιωθῶ τῆς ὑψηλῆς ταύτης διακονίας καὶ νὰ εὐρεθῶ ἐν μέσῳ ὑμῶν, ἐν τῷ ἱερωτάτῳ τούτῳ τόπῳ τῆς λατρείας καὶ τῆς ψαλτικῆς παραδόσεως. Ἐν τόπῳ, ὅνπερ ἐκόσμησαν διὰ τῆς μουσικῆς τῶν δεινότητος Πρωτοψάλται καὶ Διδάσκαλοι θαυμαστοὶ καὶ ἐπώννυμοι, ὡς ὁ περίφημος Θεοδόσιος Ἱεροδιάκονος, ὁ Χῖος, πλησίον τοῦ ὁποίου ἐμαθήτευσεν ἐνταῦθα ὁ κυρ Πέτρος Μπαρδάκης, ὁ μετέπειτα περίφημος Λαμπαδάριος τῆς Μ.τ.Χ.Ε.· ὡς ὁ Δημήτριος Λῶτος, ὁ Χῖος, Πρωτοψάλτης «τῆς τῶν Σμυρναίων Ἐκκλησίας», Διδάσκαλος, μελοποιός, κωδικογράφος καὶ καλλιγράφος ἐκ τῶν ὀλίγων· ὡς ὁ Νικόλαος ὁ «ἀηδονόστομος» Πρωτοψάλτης Σμύρνης, ἐκ τῶν τελευταίων κορυφαίων, τοῦ ὁποίου τὰ μουσουργήματα, ἀκουόμενα, ἀφήνουν ἀνεξάλειπτον γοητείαν, βαθεῖαν εἰς τὴν καρδίαν διὰ τὸ πάθος τῶν.

Εὐρίσκομαι εἰς τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἔψαλλεν ὁ ὀνομαστὸς Πρωτοψάλτης, θεωρητικὸς καὶ Διδάσκαλος, Μισαήλ Μισαηλίδης ὁ «γλυκύμολπος». Στέκομαι ὅπου ἔστησαν πόδες Διδασκάλων, Πρωτοψαλτῶν καὶ Μουσικῶν περιφήμων, ὡς ὁ Ἰωάννης Γιαλουσάκης, Λαμπαδάριος τοῦ Νικολάου εἰς τὴν Ἀγίαν Φωτεινὴν, ὁ Γεώργιος Φινέλης ὁ Μουσικοδιδάσκαλος, καὶ ἄλλοι.

Πολλοὶ τῶν Πρωτοψαλτῶν Σμύρνης ἦσαν Χῖοι, ὡς καὶ ὁ νῦν χειροθετηθεὶς – καὶ τοῦτο σημαίνει πολλά, καὶ δι’ ἐμέ, καὶ διὰ τὴν μακραίωνον ψαλτικὴν παράδοσιν τοῦ Σμυρναϊκοῦ τόπου, καθάπερ καὶ διὰ τὴν ἄμεσον σχέσιν αὐτοῦ μετὰ τῆς νήσου Χίου· σχέσιν καὶ παράδοσιν, ἥτις χάριτι Θεοῦ εὐχομαι ταπεινῶς νὰ ἀναβιώσῃ.

Σεβασμιώτατε, ἐπιθυμῶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου, νὰ ἐκφράσω τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας πρὸς ὑμᾶς, ὅστις μὲ πατρικὴν διάθεσιν μὲ προσεκαλέσατε ἐκ τῆς γείτονος νήσου Χίου, ἵνα συμβάλω διὰ τῆς ταπεινῆς μου ψαλμωδίας εἰς τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας τοῦ Καθεδρικοῦ τούτου Ναοῦ καὶ τῆς Μητροπόλεως ἐν γένει.

Εἰς τοὺς σεπτοὺς σας πόδας, καταθέτω εὐγνώμονα τὴν καρδίαν μου. Ἐκ τῆς ἀπείρου σας πατρικῆς ἀγάπης καὶ φρονήσεως, ἐσκεπάσατε τὴν ταπεινότητά μου, ἐκαλύψατέ με μὲ στοργὴν καὶ ἀνεκτίμητον πρόνοιαν, καὶ μὲ ἡξίωσατε τῆς ὑψίστης ταύτης διακονίας. Μὲ ἐτιμήσατε μὲ τοῦτο τὸ ἔντιμον ἀξίωμα, ὃ ἀπαιτεῖ πίστιν, ταπεινώσιν, ἀφοσίωσιν καὶ φόβον Θεοῦ.

Ἐκ βαθέων εὐγνωμονῶ τοὺς τιμίους Διδασκάλους μου, ὅσοι ἐκ νεότητος μὲ ἐδίδαξαν τὸ ψάλλειν. Ὡν τὸ παράδειγμα, ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ ἀγάπη, μὲ ἐμόρφωσαν καὶ μὲ ἐκατέθυναν ἐν τῇ τέχνῃ τῆς Μουσικῆς. Τὴν φωνὴν ἔπλασαν, τὸν λογισμόν ἐπαίδευσαν, τὴν ψυχὴν ἐδίδαξαν νὰ ψάλλῃ ὡς λειτουργὸς καὶ οὐχὶ ὡς τεχνίτης μόνον.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐνθυμοῦμαι εὐγνωμόνως τὸν μακαριστὸν Διδάσκαλον μου, πατέρα καὶ καθοδηγητὴν, τὸν αἰόδιμον Ἀρχοντα Πρωτοψάλτην τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως, Λυκοῦργον Ἀγγελόπουλον, ὃς μὲ ἐμύησεν εἰς τὰ μυστήρια τῆς Μουσικῆς Τέχνης καὶ μὲ ἔμαθεν, οὐχὶ μόνον τὰ διαστήματα, τοὺς ἤχους καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἑρμηνείας, ἀλλὰ κυρίως τὸ ἁγιαστικὸν φρόνημα καὶ τὴν ἀναγωγὴν τοῦ μουσικοῦ τύπου εἰς ἑκφρασιν τοῦ πνευματικοῦ περιεχομένου. Ἐδίδαξέ με τὴν κατ' Ἀνατολὰς Ἐκκλησιαστικὴν Μουσικὴν, ἐκ τῶν ἐγκεκριμένων ἐκδόσεων τῶν βιβλίων τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, τοὔτέστιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριαρχείου, θεσμόν ὃν τιμῶν καὶ σεβόμενος, ἐνέπνευσεν καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ σεβώμεθα.

Οὐκ ἔστι δυνατόν νὰ λησμονήσω τὴν οἰκογένειάν μου, κυρίως τὴν μητέρα καὶ τὰ ἀδέρφια μου διὰ τὸν στηριγμὸν των, καθὼς ἐπίσης καὶ τοὺς πνευματικούς μου πατέρας, οἱ μετὰ στοργῆς καὶ προσευχῆς μὲ ἐστήριξαν ἐν ταῖς δυσχερεῖαις, καὶ συνέπραξαν εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ταλάντων, ὧν ὁ Θεὸς μοὶ ἐχάρισε.

Εὐγνωμονῶ ἐπίσης τοὺς ἱερεῖς, τὸν διάκονον, καὶ πάντας τοὺς συνεργάτας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, κληρικούς καὶ λαϊκοὺς, διὰ τὴν θερμὴν ὑποδοχὴν καὶ τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην των πρὸς τὸ πρόσωπόν μου.

Ἡ ψαλμωδία ἀποτελεῖ ἐν θεόδοτον χάρισμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς, ἀλλὰ δίδεται διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ ἀγαλλίασιν τῆς ψυχῆς τῶν πιστῶν. Τοῦτο τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν ἄθλημα, καθ' ὃ ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου γίνεται ὄργανον λατρείας, ἀνυψοῦσα τὸν πιστὸν ἐκ τῆς γῆς εἰς τὸν οὐρανόν, δὲν εἶναι τέχνη εἰκαστικὴ οὐδὲ μουσικὴ κοσμικὴ, ἀλλ' ὁδοδείκτης σωτηρίας, λαλιὰ τῶν Ἀγγέλων, προσευχὴ μελωδουμένη, θεολογία ἑναρμόνιος.

Ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις, ὅπου πολλάκις ἡ τέχνη ἐμπορευματοποιεῖται καὶ ἡ λειτουργικὴ ζωὴ ἀραιοῦται ἐν ταῖς συνειδήσεσιν, ὀφείλομεν, ὡς ψάλλται, νὰ ἀναλάβωμεν τὸν ρόλον τοῦ φρουροῦ καὶ παιδευτοῦ, καὶ ἐν σιγῇ καὶ ἐν ψαλμῷ νὰ διασώζωμεν τὸν παλαιὸν ἤχον, τὸ ἦθος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταπεινώσεως καὶ τὸ φρόνημα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Προσευχηθῆτε παρακαλῶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ φωτίζη τὰς σκέψεις μου, νὰ καθοδηγῇ τὴν καρδίαν μου, καὶ νὰ ἐνδυναμοῖ τὴν φωνήν

μου, ὥστε νὰ καταστῶ ὄργανον ταπεινῆς δοξολογίας καὶ ἡ παρουσία μου ἐπὶ τοῦ ἀναλογίου νὰ μαρτυρῇ τὴν ἀέναον ζῶσαν παράδοσιν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς.

Κατακλείων τὸν λόγον μου, δέομαι τοῦ Τρισαγίου Θεοῦ ὅπως σκέπη τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Σμύρνης, ἐνισχύη καὶ φωτίζῃ τὸν Ποιμένα αὐτῆς, τοὺς ἱερεῖς καὶ τὸ ποίμνιον, καὶ χαρίζῃ εἰρήνην, φῶς καὶ σωτηρίαν εἰς πάντα τὸν κόσμον.

Ἀμήν.